

ULTRACONVERGÈNCIA: LA DERIVA EXTREMISTA

> EDITORIAL. NOU CICLE. 16.10.06

Els experts en comunicació que han estudiat la « *propaganda negativa* » dels neoconservadors nord-americans la defineixen com un mètode d'emissió massiva i repetitiva de missatges basats en el falsejament de la realitat i en les fantasies conspiratives.

Alguns destaquen la lamentable eficàcia que pot arribar a tenir aquest enfocament paranoic i degradant, si té al darrere molt diners i uns professionals adequats.

A Espanya hi ha un exemple brutal d'aquesta « propaganda negativa »: tota la teoria conspirativa sobre els atemptats de l'11-M, que impulsen el PP més radicalment aznarista i la dreta audiovisual (la "*Brunete*" mediàtica).

Els estrategs electorals de CiU semblen haver begut en les fonts de **Bush** i els « neocons », i també d'**Aznar** i dels vídeos de la **FAES**. Perquè els tres elements de la propaganda "neoon" (prepotència dels mitjans emprats, falsejament conscient de la veritat, teoria conspirativa) es troben en el vídeo **Confidencial Cat** de Convergència que ha estat difós aquests dies :

1. Difusió massiva prepotent

Un milió d'exemplars de DVD gratuïts, que han arribat pràcticament a la totalitat de les llars catalanes, sobre la base d'una difusió exorbitant i d'un pressupost multimilionari.

2. Utilització repetitiva de la mentida més descarada

El missatge del vídeo diu que el guanyador de les eleccions de 2003 va ser el senyor **Mas**.

I no ho diu de passada: tota la argumentació central de **Confidencial Cat** es basa en la pretesa « usurpació » que el Tripartit féu de la «victòria» de **Mas** en les eleccions de 2003.

Es tracta d'una mentida, perquè el guanyador d'aquelles eleccions fou **Maragall**, amb 1.031.454 vots (31,16 %), per davant de **Mas**, que en va obtenir 1.024.425 (30,9 %).

També en les eleccions anteriors, de 1999, **Maragall** va guanyar les eleccions, amb més vots que **Pujol**.

3. Teoria conspirativa

Mas (al que es presenta com el «*legítim guanyador de les eleccions*») és presentat també com la víctima d'una conspiració que, amb les pitjors trampes, falsejà la voluntat democràtica del poble. L'inspirador de la conspiració va ser (no podia ser altre), el candidat **Montilla**.

Comentant aquest DVD de CiU, **Lluís Foix** s'ha estranyat de l'agressivitat convergent (« *tant soroll, tanta frustració, tanta estratègia sense escrúpols*», quan les enquestes, diu, els hi son favorables) i demana respecte perquè «*el país no és propietat de ningú*».

Nosaltres compartim aquesta demanda de respecte, així com l'exigència de joc net del president **Maragall**. Però no ens ha estranyat, en canvi, aquesta estratègia convergent.

La veiem com una accentuació d'un enfocament que malauradament és tradicional, i que malauradament va donar uns bons resultats a CiU durant quasi un quart de segle.

Convergència, tan condescendent sempre amb les dretes espanyoles, tan amiga sempre de tots els poderosos, fins dels més pocaverkonyes, ha mostrat en canvi una acreditada capacitat en la desqualificació dels seus adversaris democràtics i en la permanent tergiversació de la seva identitat, dels seus plantejaments i de la seva respectabilitat moral.

Aquesta norma, Convergència l'ha aplicat sempre, de manera absoluta i sense escletxes. Sols els adversaris difunts han estat dignes d'algun reconeixement a títol pòstum.

En contra d'una fecunda tradició plural del catalanisme, el pujolisme ha practicat des dels seus inicis, en relació a les altres forces democràtiques catalanes, i especialment envers els socialistes, la màxima « *mors tua vita mea* » (« *tu has de morir perquè jo visqui* »).

La raó és clara : l'equació Catalunya=Convergència s'havia de consolidar a tot preu i, per tant, tota cessió en el reconeixement de la legitimitat nacional dels adversaris era un risc terrible, que calia evitar sistemàticament. D'ací la patrimonialització de la Generalitat i les temptatives permanents d'apropiació indeguda del nom de Catalunya (del nom i de la cosa).

Els efectes devastadors que aquesta estratègia ha produït en el país, al llarg d'un quart de segle, son considerables. Era a això que es referia **Antoni Gutiérrez Díaz**, mort fa pocs dies, quan anys enrere digué al líder de CiU: «*no és que cometi errors, és que vostè és un error*».

El maniqueisme divisionista (entre els «*bons*» i els «*dolents* », els «*de casa*» i «*sucursalistes*», els «*nostres*» i els «*altres*») ha estat un element constant del pujolisme, la seva posició de base permanent.

És en aquesta clau que s'explica tota la seva trajectòria, els seus èxits electorals, la seva instal·lació com a "*propietaris*" en el poder de la Generalitat, el seu paper de «*buots* » en la duana Catalunya-Espanya; i també els seus fracassos i escàndols (que, per cert, podrien ser tema per una llarga col·lecció de vídeos: de

Planasdemunt a Roma, de l'« *empresari model*» **De la Rosa** als **Estivill** i **Piqué Vidal**, del «*cas Treball*» al «*cas Casinos*», i un etcètera inacabable).

Ara, després de tres anys en l'oposició, els dofins del pujolisme han decidit accentuar aquesta estratègia al límit de la brutalitat.

Es pot parlar, en aquest sentit, del desplegament d'una estratègia convergent radicalitzada, del sorgiment d'una **ultraconvergència** caracteritzada no per un canvi de qualitat essencial sinó per una deriva extremista, desesperada.

És difícil preveure quins resultats electorals tindrà aquesta radicalització. És possible, com diuen alguns que la difusió massiva d'aquest vídeo profundament deshonest produeixi un efecte bumerang. L'operació és brutal i arriscada i els successors de **Pujol** i de **Roca** no son precisament uns exemples de « *finezza* ». Son més aviat petulants i destralers. Això els du a cometre errors.

Donar a conèixer la xifra de difusió de **Confidencial Cat** (un milió de vídeos, una milionada!) es, per exemple, un error d'exhibicionisme que en altres èpoques hauria resultat impensable: abans aquestes coses, a CiU, es feien però no es deien.

També es probablement un error presentar **Montilla** com el maquiavèlic inspirador, a l'ombra, de la "*conspiració*" contra **Mas**. Resulta tan infantil que, com ha indicat un alarmat **Duran Lleida**, pot tenir efectes contraproductius. Per què no, de pas, fer **Montilla** responsable també del "*complot del 14-M*" ?.

Però encara que aquests errors semblen clars, i que el DVD de la campanya de **Mas** és detestable en els seus efectes morals i nacionals, no sabem si és un error electoral. Ja ho veurem. Convé recordar que amb aquests procediments, **Bush** guanyà a **Gore**, i aquesta és la lliçó que els dirigents de CiU creuen haver après: la mala bava, acompanyada d'un talonari il·limitat, acaba guanyant.

Nosaltres no compartim aquest cínic realisme ultraconservador, que en el fons menysprea el poble i el considera una simple massa d'opinió manipulable. Però no som ingenus : la suma de mala bava i talonari és sempre molt perillosa.

Per això fem una crida a la mobilització contra la campanya ultraconvergent i contra el seu pèssim i deplorable estil manipulador.

Mobilitzar-se no vol dir respondre amb la mateixa moneda. Ni en tenim el talent, ni els diners, ni el cinisme, ni l'ambició de poder.

Mobilitzar-se vol dir usar les armes de la veritat i aconseguir així que els vots dels catalans i les catalanes deixin els prepotents a l'oposició.